

VINCENZIO DA FILICAIA

Blažena Umiliana de' Cerchi se zaobljubi, da ne bo nikoli jokala

Nesrečna žena in hči, ni bilo zgleda tvoji silni bolečini,
ideje bolečine so bile premagane
ob krutosti ljubezni, s tabo tako zle:
sama sebi bila je zgled edini.

Če tvoje radosti bile so le žalitve, sramotenja,
in če si svoja čustva ugonobila,
če ti srce potrpežljivost je v svoj Tempelj spremenila,
da olepša skrajnost tvojega trpljenja,

te molčeč občudujem. A če bóli
duše vzameš prežalostnega soka
prijazni balzam, ki je z njim mileje,

kričim, bom kričal: Kdo si je kdaj več dovolil?
Ta vzela mučeništvu je vse meje,
ki srcu vzela je svobodo joka.

Opomba

Vincenzio da Filicaia (Florence, 1642 – Florence, 1707) je bil eden najboljših italijanskih baročnih pesnikov. Bil je član florentinske Accademie della Crusca in je v svojih pesmih pogosto povelil politične in intelektualne dogodke svojega časa, največji del njegovega opusa pa zaznamuje religiozna inspiracija. Med njegovimi deli je tudi sijajen sonet o tem, kako si nadeva lasuljo in skriva starost ter razkriva norost. Bil je bližnji prijatelj Francesca Redija, prijateljstvo ga je vezalo tudi s kraljico Kristino Švedsko, ki je po abdikaciji in spreobrnjenju v katolicizem živela v Rimu. V zadnjem obdobju življenja je bil guverner Volterre in nato Pise. Zaradi sonetov, posvečenih Italiji, je za krajši čas postal precej popularen v času zgodnjega risorgimenta. Theophil Gautier je nekoč uporabil sintagmo »Petrarca in Filicaia«, za enega od motov svoje knjige *Đulabije* pa je vzel njegove verzice celo Stanko Vraz. Pozneje so na tega pesnika povsem pozabili; trenutno ga poznajo samo specialisti, a lahko upamo, da bo nekoč ponovno odkrit kot velik, živ pesnik.

Umiliana de' Cerchi (Florence, 1219 – Florence, 1246) je bila za blaženo razglašena leta 1694. Filicaia je poleg tega soneta v njeno čast napisal še daljšo kancono.

Prevedel in opombo napisal: Miklavž Komelj

